

Monica Mihaescu și Rodica Negrea în *Despre sexul femeii...*

strigi, lumea te aude mai bine, mai departe, chiar și în vale. Dacă strigi într-o vale, nu te aud nici cei de-acolo. Autorii români nu fac minimul efort de a fi traduși într-o limbă de circulație. De aici lipsa de ecou.

Totuși pe tine te interesează să fii jucat și publicat în țară.

Mă interesează în cel mai înalt grad. Sunt în legătură cu mulți regizori, le trimit periodic texte, chiar în franceză, pentru că scriu în franceză, și le spun: "Dacă vrei textul, îl traduc imediat".

Am citit undeva despre o "epidemie de vișniecitate". Toată lumea îți joacă piesele. Unii, fără să-ți ceară voie. Cum îți explici? O fi bine?

Nu știu dacă e bine, dar ceea ce mă bucură este faptul că nu am devenit un "clasic". Mă joacă mult companii mai mici, independente, amatori. Sigur, și unele Teatre Naționale. Dar nu Teatrul Național din București. La fel și la Paris, unde nu am fost reprezentat de structuri teatrale oficiale. Asta îmi arată că sunt încă în avangardă, din fericire. Sper că atenția pe care mi-o dau colectivele mai mici, mai tinere, nonconformiste, regizorii tineri este un semn favorabil al faptului că nu m-am învechit, că spun încă lucruri destul de șocante.

Horia Gârbea

Sms — memoria scenei —

„...e trist să cânt”

Colegii de institut ai lui Vasile Nițulescu l-au urmărit cu oarecare invidie pe acest șef de promoție de la clasa Aura Buzescu și Nicolae Bălățeanu, el remarcându-se încă din studenție în Cetățeanul turmentat din *O scrisoare pierdută* și în monologul *Efectul dăunător al tutunului* de A.P. Cehov.

De-a lungul carierei, a creat fizionomii diverse, prelucrând materialul vieții în complicatul său laborator intim, și a rămas tot timpul vrăjmașul mijloacelor facile de expresie.

Nuanța cuvintelor în mod surprinzător, păstrând suplețea gândurilor și a tăcerilor. Masca pe care o purta era a unui om morocănos. Dată la o parte, se vedea că ea acoperea căldură și puternică vibrație interioară, diapazonul inimii lui având sunet de cristal. Abia îl simțeai, călca parcă pe covoarele oltenești pe care le îndrăgea.

Nu se pot uita ușor admirabilele sale compoziții din *Cântărețul cheală*, *Matca* sau *Îngrijitorul*. Plin de neprevăzut, era modelat din aceeași pastă ca și înaintașul său, Iancu Brezeanu. Dramaturg — vezi *Ultima generație*, *Mormolocul* sau *Nemaipomenitele măști de pe pământ* —, îl descoperim autorul unor piese nu numai cu intenții satirice, dar și cu un discret filon filosofic: "— E trist ce fac. Să cânt! — E trist să cânt. Să urlu! — E și mai trist!"

Am încercat să-i iau un interviu în ultimul lui an de viață. Și-a închis ochii, tristi ca niște obloane vechi:

— Las-o dracului, nene, mă cunoști de patru decenii, am înghițit împreună tot praful scenei, mi-ai strâns mâna prietenește când am plesnit-o și, ce să mai vorbim, m-ai certat când am călcat

strâmb, venind afumat la spectacol. Ce rost mai au toate acum, când am încheiat conturile?

— Nu ți-e dor de teatru?

— Nu, de teatru nu mi-e dor, de colegi, însă, da!

... Și lor de tine, dragă Vasile.

Constantin Dinescu

